

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 21725/2024
04.06.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужилаца АА и ББ, обоје из ..., чији је заједнички пуномоћник Марта Хинић, адвокат из ..., против туженог Града Новог Сада, кога заступа Правобранилаштво Града Новог Сада, ради исплате и утврђења својине, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1520/24 од 19.06.2024. године, у седници одржаној 04.06.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1520/24 од 19.06.2024. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1520/24 од 19.06.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 6482/2023 од 29.02.2024. године, ставом првим изреке, усвојен је прецизирани тужбени захтев. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцима исплати укупан износ од 3.052.072,80 динара и то сваком тужиоцу по 1.526.036,40 динара, са законском затезном каматом од 29.02.2024. године до исплате. Ставом трећим изреке, утврђено је да је тужени стекао право својине на катастарској парцели број .. КО Сремска Каменица, што су тужиоци дужни да признају и да дозволе да се на основу ове пресуде тужени упише у катастарској евиденицији. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцима накнади трошкове парничног поступка у износу од 299.505,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 1520/24 од 19.06.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба туженог и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са

предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Ценећи испуњеност услова за одлучивање о ревизији туженог као о изузетно дозвољеној, Врховни суд налази да не постоје разлози предвиђени одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 10/23), којом је прописано да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку и начин пресуђења, Врховни суд је оценио да је побијана пресуда у складу са праксом ревизијског суда и правним схватањем израженим у одлукама тог суда у којима је одлучивано о истоветним тужбеним захтевима, са истим правним основом и битно сличним чињеничним стањем. Правилна примена материјалног права (члана 58. Устава РС и члана 1. Протокола број 1 уз Европску конвенцију за заштиту људских права) у споровима са захтевом као у конкретном случају зависи од утврђеног чињеничног стања, а у конкретном случају је утврђено да је предметна парцела број .. КО Сремска Каменица у целини одузета у јавном интересу и приведена јавној намени – јавној саобраћајној површини регулације улице која још није добила назив, али је делимично опремљена комуналном инфраструктуром и функционално повезује делове насељеног места Сремска Каменица, на основу планског акта туженог (Плана детаљне регулације Сремске Каменице са окружењем и Плана детаљне регулације простора „Чардак“ у Сремској Каменици), те је на овај начин постала јавна својина јединице локалне самоуправе (туженог Града Новог Сада).

Из наведених разлога, не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, због чега је Врховни суд одлучио као у ставу првом изреке, применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате и утврђења својине поднета је 08.08.2023. године, а преиначена је поднеском тужилаца од 29.11.2023. године. Вредност предмета спора за сваког тужиоца посебно износи 1.526.036,40 динара, што је на дан преиначења тужбе противвредност од 13.019,68 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази законом прописани имовински цензус за дозвољеност ревизије, то је Врховни суд нашао да ревизија туженог није дозвољена на основу члана 403. став 3. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни суд је применом члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

**За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**